

Capuchon

Nardo loopt naar buiten.

Het is helemaal niet koud, maar toch doet hij zijn capuchon op.

Hij vindt het fijn om zich te verstoppen in zijn capuchon.

Hij wil liever niet herkend worden.

Daarom heeft hij ook alleen maar vesten en jacks met capuchons.

Nardo loopt onverschillig naar de tramhalte.

Dat is een goede houding: onverschillig.

Net doen alsof het je allemaal niets kan schelen.

Daarom holt hij ook niet als de tram eraan komt.

Gelukkig blijft de tram even bij de halte staan.

Nardo is nog net op tijd.

De chauffeur knikt naar hem. Ze kent Nardo wel. Hij gaat elke dag met deze tram.

Nardo gaat op een plaats voor invaliden zitten.

Niet omdat er geen andere plaatsen meer zijn.

De tram is helemaal niet vol.

Maar omdat hij zin heeft om op een
invalidenplaats te zitten.

Invaliden hoeven toch nooit met de tram, vindt
Nardo.

Het is onzin om voor hen de beste zitplaatsen
vrij te houden.

De tram rijdt hard.

Dat kan ook makkelijk hier.

De trambaan loopt recht door de nieuwe wijk.

Nergens maakt hij een bocht.

Piepend en knarsend remt de tram bij de
volgende halte.

Met veel moeite stapt een meisje met krukken in.

Haar linkerbeen zit helemaal in het gips.

Ze kan het been niet buigen.

Daarom is het voor haar moeilijk om de hoge
tram in te komen.

Nardo ziet haar niet.

Hij kijkt strak door het raam naar buiten.

Leuk meisje

Het meisje met het gipsen been staat even stil.
Ze kijkt naar Nardo, die op de invalidenplaats zit.
Maar ze zegt niets en hinkt een stukje verder.
Ze gaat op een stoel vlak bij de uitgang zitten.
Een paar haltes verder stapt ze weer uit.
Weer met veel moeite.

Nu ziet Nardo haar wel.
Ze heeft dreadlocks met gouden plukjes erin.
Echt een leuk meisje.
Jammer dat ik haar niet eerder heb gezien, denkt
Nardo.
Dan was ik zeker voor haar opgestaan.
En dan had ik een praatje met haar kunnen
maken.
Jammer.

De volgende halte is op een groot plein.
Daar moet Nardo overstappen op de bus.
De bus naar zijn school.
Nardo heeft een hekel aan die bus.
Hij is altijd propvol en het stinkt er.

Maar het is de enige manier om op school te komen.

Nou ja, hij zou ook wel kunnen fietsen.

Waarschijnlijk gaat dat nog vlugger dan met de tram en de bus.

Maar Nardo houdt niet van fietsen.

In de bus zitten een paar jongens die Nardo kent van school.

Nardo doet net of hij ze niet ziet.

Dat kan makkelijk, met die capuchon op.

De jongens zijn rustig; ze zijn nog slaperig.

's Middags, terug in de bus, is dat wel anders.

Dan kunnen ze vreselijk klieren.

Vooraf tegen hem.

Het liefst zou Nardo naar een andere school gaan.

Een school zonder pestkoppen.

Een school zonder bendes.

Helemaal opnieuw beginnen.

Net zoals met het huis waar hij woont.

Hoewel ... Daar heeft hij het eigenlijk ook niet echt naar zijn zin.

Nardo zucht.

Vroeger was alles een stuk makkelijker.

Toen hij nog een kind was, voelde hij zich altijd gelukkig.

Vroeger

In gedachten gaat Nardo terug naar vroeger.
Heel vroeger was hij echt gelukkig, dat weet hij zeker.
Toen woonde hij met zijn moeder op de Antillen.
Bij zijn oma en opa.
Lieve mensen waren dat.
Ze waren dol op de kleine Nardo.
Ze vertelden hem verhaaltjes.
Ze zongen liedjes voor hem.
Veel meer herinnert Nardo zich niet van die tijd.
Hij was een kleuter toen hij er wegging.
Met zijn moeder naar het koude Holland.

De eerste tijd in Holland was wel oké.
Ze woonden bij een vriend van Nardo's moeder,
in een leuk huis.
Er was een tuin met een vijver. Dat weet Nardo
nog precies. In die vijver zaten kikkers.
's Zomers kwaakten de kikkers de hele nacht.
Nardo kon er niet van slapen.
De vriend van Nardo's moeder heeft toen al die
kikkers gevangen.

En weggebracht naar een sloot, een paar honderd meter verderop.

Maar twee dagen later waren ze allemaal weer terug.

Want kikkers houden niet van verhuizen.

Niet lang daarna zijn ze daar weggegaan, Nardo en zijn moeder.

Nardo weet niet waarom.

Maar leuk vond hij het niet.

Ik ben net een kikker, dacht Nardo toen.

Ik houd ook niet van verhuizen.

Nardo's moeder huurde een kamer, middenin de stad.

Het was een achterkamer, met een balkon.

In de voorkamer woonde een Antilliaanse man, Don.

Nardo en zijn moeder waren bang voor Don.

Voorals als hij gedronken had.

Dan kon hij vreselijk tekeergaan.

Ze hielden zich dan muisstil.

Ze deden net alsof ze er niet waren.

Totdat Don weer nuchter was.

Pakje

Op een dag had Don gevraagd of Nardo iets voor hem wilde doen.

Hij moest een pakje ophalen, ergens bij Schiphol.

‘Ik heb een andere afspraak’, zei Don. ‘Anders was ik zelf wel gegaan.’

Nardo had er niet zo veel zin in.

Maar dat had hij niet durven zeggen.

‘Goed’, had Nardo dus gezegd.

‘Vertel me maar waar ik precies naartoe moet.’

‘Naar de McDonald’s’, zei Don.

‘Het is niet moeilijk te vinden; de bus stopt ervoor.’

Hij had hem tien euro voor de bus en een hamburger gegeven.

En zo stond Nardo op een middag op de parkeerplaats bij de McDonald’s.

Hij moest wachten op een man in een grijze bestelauto.

Hij zou om een uur of vijf komen, die man.

Nardo wachtte en wachtte.

Het werd kwart over vijf, halfzes, kwart voor zes.

Hij had al twee hamburgers op en een milkshake.

En er was nog steeds geen grijze bestelauto te zien.

Hoe lang zou ik hier moeten blijven wachten?, had Nardo gedacht.

Daar had Don niets over gezegd.

Toen het bijna zes uur was, was Nardo weer naar de bushalte gelopen.

En toen zag hij een klein grijs bestelbusje de parkeerplaats oprijden.

Nardo wilde er al naartoe lopen.

Maar toen zag hij dat het autootje de McDrive inging.

Dat is vast niet de goede auto, had Nardo gedacht.

Maar hij was toch nog maar even blijven wachten.

Na een minuut of vijf kwam het busje weer tevoorschijn.

Alles was toen eigenlijk heel snel geregeld.

Nardo liep naar het busje toe.
De man gaf hem een pakje.
En Nardo stapte weer op de bus naar huis.